Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вѣдъ ч. 3 улици Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вольнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 239. | Нинѣ: Завтра: | гр. | Якова ап. Ароты м. | рим. | Кароля Б. Емерика | Пятниця 23 жовтня (4 листоп.) 1892. | Всходъ сонця 6 г. 52 м.; заходъ 4 г. 35 м. Баром. 761 терм. + 19·2 + 5·0 | Рокъ II.

Загальнѣ зборы „Народнои Торговлѣ“.

(Дальше.)

Въ справозданю управляючого совѣта сказано дальше:

Щобы не стрѣтити ся въ запытанемъ: чому при такъ значнôмъ збôльшеню сегорôчныхъ торгôвъ выказано чистый зыскъ о 4. зр. 48 кр. меншій якъ року попередного, хочемо навести причины того. Вже попередно сказано, що на пôднесене торгôвъ сегорôчныхъ вплынули найбôльше торги крамничнй, на котрыхъ при продажи товарôвъ зыскъ не значный. Въ тôмъ роцѣ не заробляло ся на спродажи винъ тôлько, якъ лѣтъ попередныхъ, бо, якъ звѣстно, закупна цѣна винъ въ жовтни 1891 року пôднеслась о 30%, а мы не могли перевести такого пôдвысшеня при детайлічной продажи. Вконци на обниженє чистого зыску вплынуло ще й то, що при сегорôчнôмъ замкненю рахункôвъ взято до вôдпису непевнй позиціи на довжникахъ склеповыхъ въ сумѣ 545 зр, 86 кр. По девятьлѣтнôмъ истнованю нашого товариства уважали мы за конечне непевнй позиціи на довжникахъ склеповыхъ, по засягненю гадки дотычныхъ комітетôвъ контрольныхъ філіяльныхъ, приняти въ білянсъ яко утрату, хотяй тымъ ще не выключена можливôсть, що дещо зъ тои сумы дасть ся зреалізувати. Высше згаданй причины вплынули отже на обниженє сегорôчного чистого зыску, котрый впрочôмъ для институціѣ, не выходячои спеціяльно тôлько на матеріяльнй зыски, за зовсѣмъ задоволяючій приняти можемо.

Кошты администраціѣ, наведенй детайлічно на особной табели при білянсѣ, выказують суму **40.338 зр. 62 кр.**, а помимо отвореня дванацятого складу въ Саноцѣ зменшились въ порôвнаню зъ рокомъ попереднымъ о 96 зр. 26 кр.

Загальный оборотъ въ касахъ „Народнои Торговлѣ“ въ сѣмъ адмін. роцѣ выказує поважну квоту **986.377 зр. 44 кр.**

Станъ персоналу адміністраційного бувъ въ сѣмъ роцѣ слѣдуючій: въ центральнôмъ зарядѣ 2 директоры, бухгальтеръ, кореспондентъ и возьный; въ зарядѣ складôвъ: 9 начальникôвъ, 3 начальницѣ, 7 касієрокъ лядовыхъ и 40 иншого персоналу склепового, якъ помôчники торговельнй и практиканты, отже разомъ 64 особъ, котрй титуломъ платнѣ побирали суму **18.977 зр. 76 кр.** Въ сѣмъ роцѣ не принято нѣкого зô старшого персоналу чужого, а натомѣсть зазначити належить, що два начальники нашихъ складôвъ, бувшй ученики нашого товариства, отворили въ тôмъ роцѣ свои власнй склады. Зъ дотеперѣшныхъ вôдносинъ тыхъ молодыхъ нашихъ купцѣвъ видно, що они памягають на те, що були нашими учениками.

Потѣшаючимъ обявомъ назвати можна тую обставину, що интеліґенція наша позбуває ся вже пересуду, що заводъ купецкій понижити може чоловѣка, бо вôдъ кôлькохъ уже лѣтъ священики, урядники, а навѣть властителѣ бôльшихъ посѣлостей старають ся о то, щобы ихъ дѣти учились купецтва въ „Народной Торговли“, а въ послѣдныхъ дняхъ внѣсъ оденъ священикъ подане о приняте на науку купецку двохъ его доньокъ, укôнчившихъ зъ вôдличнымъ успѣхомъ осьму клясу женьской школы.

Шконтра складôвъ нашихъ вôдбували сь и сего року въ спосôбъ практикованый въ лѣтахъ попередныхъ, а дослѣды тыхъ шконтръ впевняють насъ, що персоналъ нашъ поступає пôдъ кождымъ взглядомъ напередъ и що интересы товариства нашого зъ кождымъ рокомъ красше упорядковують ся.

Наша „Народна Торговля“ не може однакъ поперестати на своихъ дотеперѣшныхъ успѣхахъ. Нашъ интересъ народный и интересъ краю вымагає интензивного еѣ розвою. Она дала починъ до заснованя крамниць, она збудила межи нашимъ народомъ заинтересоване купецтвомъ, она импортує товары и выробы зъ заграницѣ, однакъ она повинна такожь подати иніціятиву до експорту нашихъ выробôвъ и товарôвъ за границю и его упорядкувати. Єѣ обовязкомъ заглянути и на Буковину и тамъ засѣяти нашй села крамницями; — она має выховати купецтво наше. До переведеня того всего потребує однакъ свѣжихъ приплывôвъ грошевыхъ — потребує новыхъ членôвъ. Розширене интересôвъ „Народнои Торговлѣ“ будь черезъ вôдкрыте новыхъ філій, о що зъ рôзныхъ сторôнъ нашй патріоты енерґічно упоминають ся, будь черезъ тое, що нашъ старшій персоналъ буде вôдкрывати свои власнй склады, котрому бодай въ першихъ хвиляхъ конечно треба буде прийти въ помôчь зъ кредитомъ, вымагає живѣйшои участи нашои публики, особливо численнѣйшого приступленя въ члены.

Тожь звертаємо увагу Вп. членôвъ на повысше сказане и просимо, щобы старали ся придбати бôльше число новыхъ членôвъ для нашои институціи. Та не тôлько число членôвъ пôдносить значѣнє и повагу товариства, але такожь участь купуючихъ. И въ тôмъ дѣлѣ треба бôльше солідарности. И критика есть потрѣбна, але критика розумна а передо всѣмъ совѣстна, котра заохочуючи впливала бы на орґаны адміністраційнй“

По сѣмъ розпочалась дискусія надъ справозданемъ управляючого совѣта

П. Кисѣль, властитель крамницѣ у Львовѣ, зажадавъ поясненя щодо выдаткôвъ на

---

4)

Золота доля.

Оповѣданє.

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

Була то комната широка и низька, ужывана заразомъ за спальню, варстатъ, ѣдальню и сальонъ. Кафльова пѣчь зъ коминомъ занимала четвертину комнаты; дальше лавки и стôлъ, въ кутѣ постеля господаря, довкола на стѣнахъ и на стели висѣли сѣти, вятѣри, гаки, кошѣ на рыбу, всѣлякй знаряды рыбацкй. По шафахъ блестѣли яскравй тарелѣ, збанки и миски. Кутй скринѣ мѣстили певно одежу, полотна и срѣбнй грошѣ.

Вечера дымила ся на столѣ, та розкôшнымъ запахомъ дразнила нôсъ и пôднебѣне зголоднѣлого Жужля; миле тепло огортало его скостенѣле тѣло, а сяєво смôльныхъ трѣсокъ освѣтлювало ту комнату, въ котрой знати було заможнôсть и выгоду.

Въ тôмъ червонôмъ и фантастичнôмъ блеску стояла дѣвчина и на неѣ то на самôмъ порозѣ глянувъ волоцюга недовѣрчиво зъ пôдъ лоба. А она заложила руки на грудяхъ и не зволила й глянути на входячихъ. Сама высока, струнка, кругла зъ виду, мала на собѣ барвистый стрôй мѣщанки, красну спôдницю, якъ снѣгъ бѣлу сорочку, взористу запаску, на плечахъ синю коротку капабайку, зъ переду розôпняту. Коралѣ и стяжки прикрапували шию и спадали ажъ на груди; а голову мовъ діядемъ окружали чорнй косы, спнятй срѣбнымъ гребенемъ.

Зъ першого погляду видко було, що до еѣ вроды не дôткнулась праця, що справдѣ була скарбомъ старого и царѣвною въ загородѣ, котрой кождый служивъ, пестивъ и догаджавъ. Свѣтло зъ комина заглядало ѣй въ лице и показувало Жужлеви смѣду, циганьску краску еѣ лиця, неправильнй черты и орлиный нôсъ. Не була гарною, була навѣть поганою, а всежь хто глянувъ на се лице, то не мôгъ очей вôдвернути, а лице мимоволѣ пашѣло вôдъ жару. Щось у нѣй було, що надило, тягнуло, приневолювало дивитись на ню.

Було то щось неозначеного. Якась луна, котра зорѣла на смѣдôмъ лици и чолѣ та надавала имъ горячои краски, якась пропасть враженѣнь и перелетныхъ искоръ въ глубинахъ очей, чорныхъ якъ пекло, жаркихъ якъ пекло; якійсь дивный усмѣхъ вогкихъ, пурпуровыхъ устъ, напôвъ примховатый, напôвъ пристрастный. Дѣвчина тая мала щось бôльше нѣжь красу, щось бôльше нѣжь розумъ, нѣжь скарбы цѣлого свѣта — она мала чаръ непобѣдимый, таємный, могучій. Першимъ враженѣмъ Жужля бувъ страхъ — незнаный ему дотеперь. Вôнъ мавъ охоту вернути ся и втечи, понуривъ очи и мовчавъ та прикусивъ уста.

Она не глянула на него и не звитала ся. Стояла неповорушно, зô стягнеными бровами, роздразнена и примховата та вперто дивила ся въ огонь. Семенъ знявъ мокрый кожухъ и шапку та звернувъ ся зъ мовою до старои бабы въ селяньской одежи на головѣ, котра почувши, якъ заскрипѣли дверѣ, показала изъ-за печи поморщене лице и кужѣль льну на прясници.

— Парашко, дай горѣвки!

Станувъ напротивъ доньки, зачавъ грѣти руки, думати въ головѣ якусь журну думку, та скоса дивити ся на Павла, що стоявъ въ порозѣ.

— Завтра треба полатати човны — обôзвавъ ся вкôнци — може прийдешь до тои роботы? День короткій… дамь тобѣ двайцять копѣйокъ.

— Якъ не найду службы, то прийду — вôдповѣвъ парôбокъ.

— Ага, то ты глядаешь службы Гмъ, гмъ! А дорого ты себе цѣнишь?

— А на що вамъ знати?

— Гмъ, може бы я тебе взявъ на пробу.

— Еи, не возьмете, батьку Семене… бо вы мене знаєте и зле знаєте зъ давныхъ часôвъ.

— Тебе? Перший разъ бачу… не знаю тебе! — вôдповѣвъ старый, приглядаючись уважно лицю Павла.

„подорожи“; вôдтакъ домагавъ ся, щобы льокаль львôвскои дирекціи назадъ перенести на давне мѣсце т. е. де теперь комната до снѣдань, щобы дирекція могла лѣпше склепъ доглядати, и наконець домагавъ ся, щобы „Народна Торговля „побирала всѣ товары просто зъ фабрикъ а не за посередництвомъ аґентôвъ, котрѣ беруть провізію. — П. Кисѣлеви пояснивъ дир. Ничай, що выдатки на подорожи необходимѣ, бо лише въ той способъ можна перевести инвентуры и шконтра філій, на котрѣ треба три й чотири разы поѣхати до кождои філіѣ. Дирекціѣ „Народнои Торговлѣ“ не треба идентифікувати зô склепомъ львôвскимъ, бо годѣ, щобы дирекція доглядала ще й склепу; до того есть начальникъ; въ противнôмъ случаю треба бы и для кождои філіѣ установити директора, тожь и не треба льокалю дирекціи при склепѣ, бо управа львôвского склепу есть самостôйна такъ якъ кождои філіѣ. Наконець що до аґентôвъ, то пояснивъ дир. Ничай, що въ ретельнôмъ купецтвѣ выробилась практика посередництва агентôвъ мѣжь фабриками а купцями. Сеи практики „Народ. Торговла“ не въ силѣ змѣнити, однакожь дирекція оминае аґентôвъ при тыхъ всѣхъ товарахъ, при котрыхъ можна обôйтись безъ аґентôвъ.

П. Мончаловскій зажадавъ поясненя що до дебіторôвъ и кредиторôвъ. Порôвнуючи справозданя зъ чотирохъ послѣдныхъ рокôвъ, вôдъ 1888 р. показуе ся: въ 1888 р. було на дебіторахъ 8.380 зр., въ 1889 р. 5.600 зр., въ 1890 р. 36.480 зр. а въ 1891 р. 41,000 зр. Въ тыхъ же рокахъ кредиторы Народнои Торговлѣ мали: 17.000, 29 000, 46.862 и 51.379 зр. Въ обохъ тыхъ рубрикахъ, апередовсѣмъ въ першой, видко значный зрôстъ. А тымчасомъ въ приходахъ зъ розпродажи товаровъ рôзниця мѣжь числами не велика: въ 1888 р. 37.000 зр. а въ 1891 р. 44.000 зр. Хотѣвъ бы также знати, якого рода суть дебіторы „Народнои Торговлѣ“: чи увзгляднено больше кредитъ личный, чи кредитъ для крамниць? Вкôнци видко одну нову рубрику мѣжь стратами: сумнѣвность на довжникахъ складôвъ 545 зр. 85 кр.

Дир. Ничай вôдповѣдаючи п. Мончаловскому, вказавъ на то, що такого порôвнаня годѣ робити, позаякъ въ 1888 р. було лишь 7 філій, теперь же есть 12, тожь зовсѣмъ природно и рубрики: дебіторы и кредиторы мусѣли збольшити ся. Що до кредиту, то вôнъ есть и личный и для крамниць; въ білянсѣ ихъ однакожь нероздѣлювано. Кождый розумѣе то, що дебіторы суть тягаромъ, але замкнути кредитъ годѣ. Всяка торговля опираесь на кредитѣ, якъ зô стороны купуючого такъ и продаючого. Сумнѣвна позиція дебіторôвъ 545 зр. вставлена сего року перший разъ за девять лѣтъ, бо треба було выказати докладно, яку суму треба буде вôдписати; однакожь и зъ тои сумы дасть ся ще якась часть стягнути.

П. Волод. Шухевичъ зажадавъ, щобы сконстатовано, чи надъ практикантами торговельными и ихъ спôльнымъ мешканемъ веде ся точный надзôръ. П. Нагôрный и дръ Федакъ заявили, що дирекція „Народ. Торговлѣ“ не спускае зъ ока сеи справы и доси не було нѣчого такого, що кидало бы зле свѣтло на поведене практикантôвъ „Народ. Торговлѣ“.

Коли вже нѣхто не зголошувавъ ся до голосу замкнено дискусію. Ажь по замкненю дискусіѣ зажадавъ голосу п Мардаровичъ, бувшій начальникъ філіѣ въ Тернополи и Бродахъ, въ личнôй справѣ, а предсѣдатель заявивъ ему тогды, що допустить его до голосу ажь при точцѣ проґрамы зборôвъ: внесеня членôвъ.

(Конець буде.)

Зъ рускихъ товариствъ.

Въ доповненю справоздань изъ засѣдань товариства „Просвѣта“ подаемо ще отсѣ важнѣйшѣ справы:

12 Илюстрованый Календарь „Просвѣты“ на рôкъ 1893-ый выйшовъ сего року замѣсть книжочокъ за два лише мѣсяцѣ, т. е. за жовтень и падолистъ (давнѣйше выходивъ замѣсть книжочокъ за чотири або й пять мѣсяцѣвъ), а въ додатку выдѣлъ ухваливъ знижити цѣну Календаря зъ 50 на 40 кр, хочь обемомъ вôнъ не уступае календарямъ зъ рокôвъ давнѣйшихъ. Книжочка „Про холеру“, написана дромъ Авт. Хоминомъ розôшле ся разомъ въ календаремъ. На однôмъ изъ засѣдань выдѣлу була також бесѣда о потребѣ книжочки „Про гіґіену“. П. Олександеръ Барвѣньскій на остатнôмъ засѣданю пôднѣсъ потребу выданя „Бібліѣ“ для дѣтей и зложивъ до ужитку „Просвѣты“ готову рукопись свого пок. брата о. Іосифа. Панна Евгенія Ярошиньска, учителька зъ Брôдокъ на Буковинѣ, звернулась письменно до выдѣлу „Просвѣты“: чи бы „Просвѣта“ не напечатала обширный або бодай скороченый еѣ збôрникъ пѣсень буковиньско-руского люду. Выдѣлъ узнавъ, що пѣсень народныхъ въ выдавництвахъ „Просвѣты“ мѣстити годѣ, але панна Ярошиньска може звернутись зъ тымъ до товариства имени Шевченка, котре перемѣнюесь на товариство наукове, отже въ своихъ выдавництвахъ може мѣстити и матеріялы етноґрафічнѣ.

13. Голова товариства здавъ выдѣлови справу зъ дорученя грамотъ новымъ почестнымъ членамъ товариства и подавъ до вѣдомости выдѣлу, що вôнъ зложивъ письменно подяку дру Іосифови Корженьовскому зъ Кракова за выпозичене „Просвѣтѣ“ до репродукціѣ оріґіналу автопортрету Шевченка яко салдата въ Оренбурзѣ 1850 року.

14. Выдѣлъ ухваливъ выслати письменну подяку Выдѣлови краевому за цѣнный даръ дотеперѣшныхъ выдавництвъ краевого бюра статистичного и за обѣцянку, що тѣ свои выдавництва буде „Просвѣтѣ“ посылати й на будуще.

15. Читальни въ Лысци ухваливъ выдѣлъ дарувати кôлькадесять давнѣйшихъ книжочокъ „Просвѣты“.

16. На кождôмъ засѣданю вписано значне число новыхъ членôвъ и принято до вѣдомости дары для товариства.

До музея, архіву и до бібліотеки „Просвѣты“, мѣжь иншими дарували: Проф. Иванъ Бѣчай зô Львова старинный мечь зелѣзный, подôбный до меча зъ княжои періоды, выкопаного въ Перемышли и дарованого передъ кôлькома лѣтами до музея „Просвѣты“; проф. Наталь Вахнянинъ зô Львова бельґійскій талярь зъ року 1699; о. Иванъ Чапельскій зô Львова (другій уже) Памятникъ зъ XVII. столѣтя на перґаминѣ въ деревянôй дучцѣ.

Перегляд політичный

На першôмъ засѣданю Палаты послôвъ въ суботу предложить Міністеръ дръ Штайнбахъ прелімінарь буджету на р. 1893 и пояснить его. Президія сподѣвае ся, що надъ буджетомъ буде коротка дискусія, т. зв. скорочене поступоване, коли на то пристануть двѣ третины послôвъ. Приняте такого внеску мае бути запевнене. Народна партія нѣмецка заповѣла, що поставить нагле внесене въ справѣ ліберецкôй. До ухваленя наглости потрѣбнѣ двѣ третины голосôвъ, тому певна рѣчь, що Палата се внесене вôдкине. — Завтра и въ суботу передъ засѣданемъ зберуть ся на нараду рôжнѣ клюбы парляментарнѣ.— N. fr. Presse каже, що поголоски о уступленю дра Смольки зъ президіи Палаты и зложеню мандату посольского не мають найменшои пôдставы. — Въ Радѣ державнôй буде поставленый проектъ правительственный въ справѣ льокальныхъ зелѣзниць на Подôлю.

— Бувъ часъ и забути. Постарѣвсь я. Але я той самъ Павло мулярѣвъ сынъ, що вы его колись проклинали що дня.

Рыбакъ ажь пôдскочивъ и пôдôйшовъ близше.

— Мулярѣвъ сынъ! — кликнувъ та вылупивъ очи. — Слыхомъ слыхати! Ты вернувъ! Отъ кумедія! Го го, тямлю я тебе гуляйвѣтра, якъ нинѣ! И що то десь лихе не згине! Чесный чоловѣкъ померъ бы сто разôвъ, а тому нѣчо. Якъ дубъ вырôсъ и зновъ тутъ. Ну, и хто бы то сказавъ, хто бы сказавъ. Алежь и змарнѣвъ ты! Шкôра и кости! Та, правда, волоцюги не товстѣють! А таки, бачь, бѣда тебе пригнала.

— Лихе бѣды не боить ся, господарю. Я зъ нею за панъ братъ... И не на роскôшь я вернувъ. Може й лѣпше було тамъ, звôдки я йду.

— Воювавъ же ты десь по свѣтѣ. воювавъ, — неначе самъ виджу все! Але що ты прийшовъ, то добре. Мати вôдъ слѣзъ ажь зôсхла. Пора, щобы ты хлѣбомъ накормивъ еѣ за ту грижу, щось ѣй заподѣявъ.

— По то я й прийшовъ — заворкотѣвъ Павло.

— Ну-ну! — дивувавъ ся рыбакъ, беручи зъ рукъ Парашки круглу фляшку зъ оковитою — выпий же, хлопче. Мабуть не дуже тобѣ тепло въ тôй блюзѣ! О-то! и хтожь бы тебе спôзнавъ.

Паробокъ выпивъ чарку, вклонивъ ся та подякувавъ. Стара подала ему кусень хлѣба, вôнъ хапчиво пôднѣсъ его до устъ и зъѣвъ, якъ вовкъ. Семенъ вернувъ до печи и думавъ, грѣвъ пальцѣ и плечѣ.

— Що тобѣ, Маринко, — спытавъ доньку — що ты така маркотна?

— Хиба вы не знаете! — вôдворкнула нерадо. — У Феліксôвъ заручины, музика, а я ту сиджу, якъ грибъ! Вже то вы, тату, нѣчо не милуетесь надô мною. Сиджу въ хатѣ, якъ у криміналѣ.

— Криміналѣ? Справдѣ? Хибажь ты тутъ сидишь? Вѣчно десь лѣтаешь по мѣсточку! И десь хоче ся тобѣ выходити въ таку слоту, що й пса не выгнати-бъ. Ще занедужаешь.

— Оставайте зъ Богомъ, батьку Семене! — сказавъ Павло, беручи за клямку.

— Зажди-но, зажди! Вже тобѣ на гулянку спѣшно? Тьфу! Пропащій хлопець! А шкода! — додавъ тихше.

— Мати жде....

— Бѣдна она. Таже ѣй не принесешь анѣ гроша, анѣ стравы, ще й зъѣшь послѣдный кусень еѣ.... Слухай-но, ледащо бувъ зъ тебе и гультай на видъ, се я тямлю, але менѣ матери Ганны жалко. Може бы я тебе й взявъ на службу, якъ бы ты вже разъ поправивъ ся.

— Якъ ваша воля, господарю. Дармо хлѣба ѣсти не буду. Послужу вамъ радо.

— Ну-ну, кобы ты лишь робивъ такъ якъ нинѣ, то дамъ тобѣ рôчно пятьдесять рублѣвъ и страву.

— Згода, господарю!

Старый налякавъ ся, що за богато прирѣкъ, и зачавъ цофати ся!

— Гмъ-гмъ! А вмѣешь ты сѣти вязати?

— Хочь не вмѣю, то навчу ся.

— Еге, то ты дурень. За науку треба заплатити десять рублѣвъ.

— Най буде сорокъ! — сказавъ Павло.

— И то за богато, бо ты певно спюхъ, а въ недѣлю то й пропавъ. Знаю я твои штуки. Та що робити, дамъ сорокъ, хочь не варто; за то менѣ и въ свято доглянешь добутку, нарубаешь дровъ и безъ дозволу за порôгъ не выйдешь.

Павло подумавъ хвилину. Була то неволя пôдъ тяжкою рукою примховатого та скупого старця, котрый зъ него вызыскае кожду мінуту, кожду окрушину силъ. Була то мозôльна служба, немила, та хто дасть лѣпшу, якъ почуе его имя, пригадае собѣ его молодѣ лѣта? Впрочôмъ все и всюды чекае его тутъ неволя.

Вôнъ понуривъ голову. Мати врадуе ся.

— Най буде ваша воля, господарю! — вôдповѣвъ тихо.

— Ну, то добре! дамъ тобѣ рубля за-

Комісія конституційна палаты посольскои, що радить въ Бруксели, вôдкинула 16 голосами противъ 4 внесенє о заведенє загального права голосованя.

Новинки

Львôвъ дня 3 падолиста.

— **Вѣсти особисти.** Найд. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ выѣхавъ зô Львова до Вѣдня. — Є. Е. кн. Адамъ Сапѣга прибувъ до Львова. — П. Тадей Романовичь, членъ Выдѣлу краєвого, вернувъ вчера зъ Вѣдня.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала Рудольфа Віденуля въ Калуша, офіціяломъ ц. к. уряду продажи соли въ Величцѣ, Октава Шуберта и Ивана Мельника помôчными урядниками при урядахъ продажи соли въ XI. кл. ранґи.

— **Зъ університету.** Міністерство просвѣты именувало дра Игнатія Закревского доцентомъ фізики експериментальнои на львôвскôмъ университетѣ. — Испытъ на маґістрôвъ фармаціѣ зложили: Бог. Берґеръ въ Волочискъ, Отмаръ Гуґо Тадеръ зъ Коломыи и Фр. Влясакъ зъ Чехъ.

— **Конкурсъ.** Ц. к. окр. Рада мѣска у Львовѣ оголосила конкурсъ на посады: дѣйстного управителя при муж. школѣ им. Конарского (1200 зр.); трехъ дѣйстныхъ учителѣвъ при муж. школѣ им. Конарского (платня 800 зр. и додатки); управительки або управителя при женьской школѣ Конарского (1040 зр.); на пять посадъ дѣйстныхъ учителѣвъ въ тôй самôй школѣ (по 800 зр. зъ додатками) и на такй самй посады при иншихъ львôвскихъ школахъ, коли они опорожнять ся при тôй нагодѣ. Речинець до 30 падолиста с. р.

— **Стрыйска філія „Просвѣты"** устроює въ Стрыю въ недѣлю, дня 6 с. м. о годинѣ 4-ôй по полудни въ сали „пôдъ чорнымъ Орломъ" (въ ринку) выклады науковй для членôвъ товариства „Просвѣта". Выкладати будуть: адвокатъ дръ Евгеній Олесницкій „про новй грошѣ", о. Ол. Бобикевичь въ рускои исторіѣ, а п. Андроникъ Могильницкій „про способы, якими радити собѣ мають довжники при екзекуціяхъ". На тй выклады можуть члены привести своихъ знакомыхъ яко гостей, котрй при тôй нагодѣ можуть вписати ся въ члены „Просвѣты".

— **Змѣна властителѣвъ.** Маєтности Колодѣєвка и Добрôвляны въ станіславôвскôмъ купивъ вôдъ п. Фелікса Пассакаса староста товмацкій п. Осипъ Саламонъ.

— **Въ Залѣщикахъ** замкнено мужеску и женьску школу ще дня 10 жовтня, бо въ мѣстѣ ширила ся шкарлятина и дотеперь ще ширить ся.

— **Зъ салѣ судовои.** Въ Ярославѣ засуджено на три тыжднѣ вязницѣ покутного писаря Антона Кузьминьского-Буцмана за фальшивый доносъ на рѣзника Михайла Белю, що той мавъ выробляти товаръ масарскій зô вôнсутого мяса. При ревізіи у Белѣ не найдено нѣчого пôдозрѣного; для того Беля заскаржив Буцкана и вôнъ не мôгъ нѣякъ оборонити ся, хочь яко покутный писарь мавъ славно боронити своихъ клієнтôвъ.

— **Затьмѣнє мѣсяця.** На завтра по полудни припадає повне затьмѣнє мѣсяця, котре буде видко въ Европѣ, майже въ цѣлôй Африцѣ и въ большôй части Тихого океану, Азіѣ и Австраліѣ. Въ пôвнôчно-всхôднôй Нѣмеччинѣ (въ мѣстѣ Кляйпедѣ) буде видко, якъ мѣсяць буде сходити темный вже о 4 годинѣ; у насъ буде єго видко около пôвъ до пятои.

— **Кандидатъ на самоубійника.** На инспекцію поліційну приведено вчера одного панка, котрый мавъ замѣръ позбавити себе житя. При ревізіи найдено у него пістолетъ, порохъ и кулѣ. Однакъ кандидатъ на самоубійника казавъ, що вôнъ то носивъ для власнои безпечности. Єму не хотѣли вѣрити и вôддали єго пôдъ опѣку родины.

— **Добре собѣ радять** селяне декотрыхъ сѣлъ. И такъ въ Новоселицѣ лѣсныхъ, каменецкого повѣта, доносять, що тамошнй господарѣ купили вôдъ ґрафинѣ Ловцкои 72 морґи поля и роздѣлили єго помѣжь себе. Въ Убинѣ купивъ собѣ п. Струтиньскій 132 морґи поля. Громады Великій и Малый Ключѣвъ коло Коломыи умавляють ся теперь зъ камерою о купно кôлькадесять морґôвъ толоки, а громада Испасъ купила на власнôсть млынъ и заарендувала пропінацію. Топорôвцѣ пôдъ Снятиномъ торгують у дѣдича ланъ, що складає ся зъ кôлькадесять морґôвъ. Бажати бы собѣ можна, щобы и въ иншихъ селахъ на спôлку закуповували землю, а потôмъ дѣлилє мѣжь себе.

— **Оденъ совѣстный, а другій побожный.** Вѣденьска поліція дôстала сими днями пакетъ зъ цѣнными паперами въ вартости около 1000 зр. Показало ся, що въ половинѣ тамтого мѣсяця укравъ тй паперѣ якійсь зручный злодѣй дрови правъ п. Ромуальдови Б. зъ кишенѣ разомъ зъ готôвкою 20 до 30 зр. Цѣннй паперѣ мôгъ однакожь розмѣняти лишь самъ ихъ властитель, отже „совѣстный" злодѣй, не знаючи мабуть адресы властителя вôдославъ ихъ на поліцію. У Львовѣ знову знайшовъ ся „побожный" злодѣй. До божницѣ при ул. Казимирôвской зайшовъ бувъ Гершко Наґельберґъ помолити ся и побачивъ, що тамъ въ присѣнку висить якась едѣжь; вôнъ ставъ отже такъ молити ся, що вымоливъ собѣ ту одѣжь, але за то дôставъ ся до арешту на покаяне.

— **Реклама на хмарахъ?** Гумбуґъ и реклама въ нашôмъ вѣку сягають майже до границь неможливыхъ. Теперь дôставъ оденъ Анґлієць патентъ на такій вынахôдъ, що буде оптичнымъ апаратомъ зъ великими сочками робити оголошеня на хмарахъ. Вôнъ запевнює, що тй оголошеня и здалека будуть четкй, бо письмо може бути й велике. Тй оголошеня буде лише тогды видко, коли на небѣ хмары будуть, або воздухъ буде мрачный. Колибъ той чудацкій вынахôдъ удавъ ся добре, то небо буде выглядати, якъ велика ґазета. Вôнъ може такожь придати ся пôдчасъ войны. Потрѣбнй приряды и сочки вже роблять ся и въ Лондонѣ будуть робити небавомъ пробы.

— **Новый Яковъ Порунъ въ Парижи.** Рано 30 м. м. найшовъ оденъ похатникъ на передмѣстю Парижа паку, въ котрôй находило ся тѣло жѣнки безъ головы, потяте на дванайцять куснѣвъ. Поліційно-лѣкарске слѣдство выказало, що жѣнку тую убивъ хтось ледви передъ добою. Тѣло мабуть ще тепле потявъ хтось вправною рукою, мовь рѣзникъ. Хто бувъ убійникомъ, ще не выслѣдили; дивно лишь всѣмъ, що се таке саме убійство, якого допускавъ ся въ Лондонѣ звѣстный Яковъ Порунъ.

— **Катастрофа на залѣзници.** Зъ Лондону доносять, що передъ стацією Тірскъ поѣздъ зелѣзницій, що ѣхавъ зъ Единбурґу, ударивъ на товаровый поѣздъ, наладованый желѣзомъ, такъ сильно, що всѣ свѣтла наразъ погасли, вагоны потороцщили ся, а кôлька погорѣло, а притôмъ згинуло 13 осôбъ и богато покалѣчило ся.

Штука, наука и література.

— **Товариство „Руска Бесѣда" у Львовѣ** выдало своимъ коштомъ книжочкою нову драму Марка Кропивницкого „Титарѣвна" въ 5 дѣяхъ и 6 вôдмѣнахъ. (Сюжетъ позыченый у Тараса Шевченка). Ся драма була недавно друкована въ „Зорѣ". Книжочка обôймає 63 стороны малои 8-ки, мѣстить портретъ Марка Кропивницкого, а коштує лише 20 кр.

✝ Посмертни вѣсти.

Померли: О. Евгеній Мокрицкій, парохъ въ Воли задеревацкôй, дня 30 жовтня въ 61-ôмъ роцѣ житя и 35-ôмъ священьства. — Въ Ганусôвцяхъ станіславôвского пов. о. Иванъ Янкевичъ, въ 85 р. житя а 60 священьства. — Въ Бучачи Кирило Крижановскій, въ 77 ôмъ роцѣ житя, оденъ зъ замѣтнѣйшихъ мѣщанъ-Русинôвъ. — Въ Малеховѣ пôдô Львовомъ Марія Коновалецъ зъ роду Держко, жѣнка мѣсцевого священика, въ 25 роцѣ житя. — Въ Бôбрцѣ, поборець податковый, Николай Поховскій, въ 58-ôмъ роцѣ житя; — у Львовѣ, Володиславъ Сколимовскій, дръ правъ и фільософіѣ, властитель большои посѣлости въ Дивискахъ, въ повѣтѣ жовкôвскôмъ, въ 54-ôмъ р. житя; — Ванда Ревâковичева, жѣнка редактора Kur. lwowsko-го, въ 52-ôмъ роцѣ житя. — У Вѣдни Александеръ Гнѣдый, студентъ лѣсничои академіѣ, дня 22 м. м.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 3 падолиста. Проводиръ партіѣ независлимыхъ, Иваній, померъ.— Въ послѣднôй добѣ занедужало на холеру 21 людей, померло 9.

Брукселя 3 падолиста. Брабантскій судъ присяжныхъ засудивъ редактора анархістичнои ґазеты La misere (Нужда), Вільваля на два роки вязницѣ. Пôдчасъ перервы засѣданя утѣкъ засудженый а присутнй анархісты напали на присяжныхъ, котрыхъ ажь поліція оборонила.

датку, але завтра скоро свѣтъ приходи на роботу! Розумѣешь?

— Прийду певно! — вôдповѣвъ и отворивъ дверѣ.

— Татусю! — сказала дѣвчина примилюючись — я пôду до Фелікса, на годинку, на мінутку!

— Знаю я твои мінутки. Сѣдай до вечерѣ и тихо!

— Не буду ѣсти, нѣчого не хочу! — вôдповѣла примховато.

— Допустъ божій зъ дурною дѣвчиною! — воркотѣвъ, очевидно уступаючи. — Ще тебе хто нападе въ ночи.

— Нѣ, татусю мôй золотый, мôй гарный! Я лише на хвилинку! Мене отой паробокъ пôдпровадить. Єму по дорозѣ.

— Добре выбрала! Славный опѣкунъ! Ну ну, не плачь, Марийко! Иди та забавь ся, якъ Богъ приказавъ. Иди, иди!

Дѣвчина выбѣгла радôстно, мовь птичка на свободу; схопила зъ лавки вовняну хустку и стала запинати кацабайку. Цѣле лице єѣ смѣяло ся.

Старый закликавъ Павла зъ сѣней.

— Хлопче, йди вже радше разомъ. Лишишь єѣ у Феліксôвъ.

Молодый не вôдповѣвъ нѣчого, лише ждавъ. Она пôдспѣвуючи якусь пѣсеньку выбѣгла зъ сѣней, вся ажь змѣнена вôдъ радости; выпередила єго и пôшла вôдважно въ сторону мѣсточка.

Обоє зовсѣмъ не вôдзывали ся.

Зô страху єго чутя змѣнили ся у знеохоту и маловаженє; вôнъ знавъ, кого она шукала у Феліксôвъ.

— Може по дорозѣ вступите до кузнѣ?— спытавъ вкôнци.

— До кузнѣ, а по що? — вôдповѣла, здвигаючи плечима.

— Ано, до Альхана — додавъ насмѣхаючись — якъ вчера вечеромъ. Вôнъ нинѣ не буде на заручинахъ, бо на мене жде. Нема по що дармо бѣгати до Феліксôвъ.

Она глянула на него очима якъ блыскавка.

— А вамъ що до того, де я йду? Вôдчепѣть ся вôдъ мене. Трафлю сама. Не пхайте носа до чужого проса.

— Ого! Вы славно говорите. Ще я такихъ, якъ вы, не зачѣпавъ. Менѣ байдуже, де вы ходите!

Вôнъ зачавъ свистати якусь спѣванку и не зважавъ бôльше на неѣ. Въ руцѣ державъ рыбацкого рубля и не знавъ, що зъ нимъ зробити. На него ждала мати, ждавъ и Альханъ, спокôй и гулянка. Рубель дрожавъ єму въ руцѣ.

Вôнъ запровадивъ дѣвчину ажь до ринку и ставувъ передъ жидôвскимъ склепикомъ. Она пôшла дальше. (Дальше буде.)

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.